

DIA MUNDIAL DE LA SIDA 2006. ACTUAVALLÈS - ACTUEM

Sabadell, 3 de desembre de 2006

Molt bona nit. Senyor tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Sabadell, regidores i regidors, senyora diputada, senyor director general de Salut Pública, president d'Actuavallès, síndic de greuges de Sabadell, senyores i senyors, per a mi és un privilegi poder-los acompanyar avui en aquest acte de commemoració del Dia Mundial de la Sida i compartir amb vostès aquest vespre a Sabadell.

Deixin-me començar amb un text de *La pesta*, d'Albert Camus, que diu: «L'estupidesa existeix sempre. Ens n'adonariem si no penséssim només amb nosaltres mateixos. Mentre això passi, continuaran existint epidèmies.» Evidentment, es referia, Camus, a les epidèmies morals, però també a les epidèmies sanitàries.

Aquesta setmana els diaris han donat xifres absolutament esfereïdores de l'estat de la malaltia en el món. La sida infecta una persona cada vuit segons; cada vuit segons. Segons el darrer informe de l'ONU, els casos de sida segueixen augmentant a tot el planeta. Per tant, l'epidèmia no té aturador: la xifra de portadors del VIH s'ha multiplicat per vint en deu anys. L'any 2005 hi va haver 4,3 milions de noves infeccions, i des que es va descobrir el primer cas l'any 81 la malaltia ha mort més de 25 milions de persones.

Massa gent, massa vides truncades, massa persones que no han estat a temps de curar-se o de tenir una vida digna. Persones que, per cert, l'any passat homenatjàvem amb la inauguració del monument El Racó de la Memòria, aquí a Sabadell.

Llavors, en aquell acte, els deia que la lluita contra la sida és tant la lluita contra el virus com també la lluita contra els seus efectes socials. La lluita és també contra el rebuig, contra les pors, contra la ignorància. Podríem ben bé dir que mata la sida mèdica, però que si no posem fil a l'agulla la sida social ens posa en un risc molt greu. O, com a mínim, podem convenir que a Catalunya els aspectes mèdics del tractament de la malaltia estan sota control però que les conseqüències

socials, fins i tot les conseqüències que en podríem dir «socioeconòmiques», estan lluny de tractar-se com caldria.

Per sort, en aquest país hi ha gent, i Actuavallès n'és un bon exemple, que dediquen els esforços bàsicament a aquests àmbits: l'acolliment, l'atenció psicològica, la prevenció, la inserció, la sensibilització comunitària...

Els vull dir que tenen tota la meva complicitat, i també el compromís amb els valors de l'entitat: el treball pel benestar dels altres, la feina diària per un món millor, el respecte a la dignitat, la segona oportunitat a què tothom té dret... Aquests valors també són els valors del president del Parlament.

Dies enrere mirava la seva web, i hi vaig trobar un concepte que penso que resumeix molt bé què necessiten les persones que viuen de prop la malaltia. El vaig trobar sensacional, sincerament: el «massatge emocional». Fixin-s'hi: al cap i a la fi, nosaltres som molt afortunats; parlem de tractar el vessant social i emocional de la malaltia, i ho podem fer perquè tenim l'atenció sanitària enfocada, però tinguem clar també que la majoria de persones afectades pel VIH viuen en països pobres –25 milions a l'Àfrica Subsahariana, 7 milions a l'Àsia del Sud, al sud-est, etcètera– i que l'ajuda que els països rics els fem arribar –medicaments, equipaments i personal especialitzat– queda lluny, molt lluny, del que seria necessari.

L'acte d'avui ha de servir d'altaveu, i el vull aprofitar precisament per dir ben alt que un poble com el poble català, que sempre ha estat tolerant, respectuós, solidari, que sempre ha apostat per la llibertat, no pot permetre situacions ni de marginalitat ni d'aïllament.

Ens cal normalitat social, ens cal normalitat laboral en la nostra societat per a les persones que pateixen la sida; hem de trencar tòpics; cal informar la ciutadania correctament per promoure un canvi en les actituds i en les idees preconcebudes amb què sovint es fa front a la sida; cal, en definitiva, facilitar la integració social d'aquest col·lectiu en el conjunt del país.

Molts desitgem un país compromès, un país just, un país solidari. Doncs bé, si és així, cal que hi hagi comprensió pública amb els malalts, comprensió pública amb

les famílies; cal que el vessant social i el vessant comunitari sigui un element absolutament clau. Sense això no hi ha futur.

Els parlava al principi del concepte de temps, de la idea que cada vuit segons una persona es contagia amb el VIH. Ja ho veuen, el temps ja no és or; el temps és, senzillament, vida. Per tant, caldria que aprofitéssim cada segon.

L'any 1993, en una intervenció que vaig fer al Parlament, en aquell moment com a diputat, per defensar la creació d'una comissió d'estudi sobre la sida –els parlo de l'any 1993, era molt a prop de Nadal, i justament en aquell Nadal una ciutat, Sarajevo, era absolutament destruïda–, vaig fer una comparació: «Nosaltres, que vivim el Nadal i estem feliços i contents, i celebrem el Nadal amb alegria, no som conscients moltes vegades que justament a uns milers de quilòmetres d'aquí, no tan lluny com sembla, a poques hores d'avió, hi ha gent que mor, que no té cap referència en aquests moments del Nadal, hi ha gent que mor, i que a tot el món, justament, s'estén una epidèmia que és absolutament mortal de necessitat, que és la sida, i tota aquesta gent tampoc no celebra el Nadal.» Per tant, el gest que fèiem en aquell moment en el Parlament era un gest absolutament necessari, era un gest absolutament indispensable; la resposta solidària, en definitiva, dels qui serien els polítics i que jo crec que molta gent espera.

Però amb els gestos no n'hi ha prou. Sarajevo, que l'any 93 era destruïda, avui és una ciutat que ha recuperat la vida, que a poc a poc comença a tenir normalitat en el dia a dia. La sida continua matant, i ho continua fent de manera absolutament impecable.

Per tant, la batalla contra la sida és una batalla que hem de plantejar en tots els nivells, a totes hores i absolutament tothom. I no és una batalla només contra la malaltia. És una batalla contra la desinformació, és una batalla contra la ignorància, és una batalla contra el pessimisme, és una batalla contra la discriminació; és una batalla contra la por, en definitiva.

Per tant, voldria acabar la meva intervenció no solament felicitant Actuavallès - Actuem i demanant-los que continuïn aquesta implicació en tota la feina que fan, sinó convidant-los tots plegats a ser actius. Segur que tenim molta feina, i segur que la podem fer tots plegats, cadascú des del seu lloc, però la podem fer tots plegats, i és absolutament indispensable que sapiguem fer-la.

Per tant, els encoratjo a encarar aquests reptes que tenim tots plegats al davant com a societat, però també a fer-ho personalment, amb tot l'esforç i tota la il·lusió possibles. Sarajevo, el 93, era una ciutat destruïda. Avui no solament veu la llum, sinó que es planteja un futur, un futur que pot ser pròsper. La sida algun dia deixarà de ser la principal pandèmia del món. Dependrà de nosaltres aconseguir-ho o no.

Moltes gràcies i endavant.